

Relació dels Protagonistes per la Pau que s'han treballat a les diferents escoles de Figueres i Girona.

Craig Kielburger (Thornhill, Ontario, Canadà, 1982)

Quan tenia 12 anys va llegir als diaris que havien assassinat un nen pakistanès que havia estat esclavitzat des dels quatre anys i que s'havia convertit en un lluitador per la llibertat dels infants al seu país. La xocant notícia el va fer investigar sobre el tema i va demanar al seu professor que en poguessin parlar a classe. I no només en van parlar, sinó que va mobilitzar tota la seva escola juntament amb el seu germà Marc, van crear una associació que es diria " Kids Can Free the Children" (actualment "Free The Children"). Ha dedicat tota la seva vida a aquest moviment i lluita per l'abolició de l'esclavatge infantil arreu del món.

Irene Frachon (Boulogne-Billancourt, 1963)

Aquesta metgessa va constatar casos de problemes cardíacs en alguns pacients que estaven o havien estat tractats amb benfluorex (el principi actiu del Mediator), un medicament àmpliament difós a França (300 000 tractaments). Aquest medicament seria responsable de diversos casos de valvulopatie, una malaltia que afecta a les vàlvules cardíques. I que va provocar milers de morts a França.

Va iniciar un estudi per tal de comprovar la relació de les morts amb el medicament i aconseguir retirar-lo del mercat. No sense estar sola, amenaçada i perseguida per les farmacèutiques.

Al juny de 2010, Irène Frachon va publicar el llibre, *Mediator 150 mg, Combien de morts ?* on explicava el dur procés fins a aconseguir la retirada del medicament.

Edvin Kanka Cudic (Brčko, Bosnia i Herzegovina, 1988)

Ha fundat una associació: "Association for Social Research and Communications (UDIK)", que es dedica a localitzar crims de guerra, genocidis i altres violacions dels drets humans de la guerra civil que hi ha haver al seu país quan era petit. A més, també va crear un llistat de més de tres mil persones que amb el seu dia a dia fan que BiH sigui un lloc pacífic i a on les persones puguin viure-hi felices. Ha estat atacat i amenaçat en diverses ocasions pels exercicis de memòria històrica i crítica i denúncia dels crims que promou des de l'associació que va fundar.

Balkissa Chaibou (Níger, 1997)

Quan tenia 16 anys van presentar Balkissa Chaibou a l'home que seria el seu marit. Ella estava estudiant en aquell moment, però les fortes tradicions del seu país l'obligaven a casar-se amb el seu cosí i deixar els estudis.

Balkissa va lluitar contra la voluntat de la seva família, de la seva comunitat i contra tothom, essent rebutjada i amenaçada de mort per la seva decisió de demanar que la deixessin seguir estudiant i ajornar el matrimoni.

Actualment, ha aconseguit acabar els estudis, i fa campanya perquè altres noies segueixin el seu exemple i diguin no al matrimoni forçat. Visita escoles i ha parlat amb caps tribals sobre el tema.

Pere Casaldàliga (Balsareny, Barcelona, 1928)

Li diuen "el profeta de l'Amazònia". Ha viscut gairebé mig segle entre els més pobres d'entre els pobres, defensant els drets dels indígenes en el més profund del Matto Grosso. Ara, als seus 87 anys, i després de més d'una dècada convivint amb el "germà Parkinson", diu Pere Casaldàliga, el bisbe claretià català, acaba de superar greus problemes de salut que van portar a alguns - entre ells, Sor Lucía Caram, a anunciar que la seva mort era imminent-.

A Sao Félix de Araguaia viu i predica Pere Casaldàliga, un dels últims profetes vius de l'Església de base. Un home perseguit durant anys pels terratinents brasilers, que l'acusaven de ser un dels responsables que la Constitució brasilera reconegués el dret a la terra dels indis.

Eileen Kampakuta Brown (Austràlia, 1938)

es una dona aborigen d'Austràlia. Una de les fundadores de la Kupa Piti Kungka Tjuta, Consell d'àvies aborígens de Coober Pedy (Austràlia Meridional) que van lluitar des de 1995 contra el projecte del govern australià de crear un abocador nuclear al desert en terres de les comunitats aborígens.

L'Eileen va ser víctima de les proves nuclears de l'exèrcit britànic al desert on vivia, a Maralinga, quan era jove. Tot i el perill, el govern australià els va dir que no passaria res que només eren proves i que podien fer-se allà sense que els afectés. Malauradament era una gran mentida i les intoxicacions radioactives mortals, les cegueres i els càncers que els han sobrevingut des de llavors així com les malformacions en els nadons que encara neixen i el verí que hi ha a l'aigua i les plantes, van destruir i matar part de les comunitats. Des de llavors, estan organitzades per evitar, com van fer ja l'any 1995, que això es repeteixi.

Edvin Kanka Cudic (Brčko, Bòsnia i Herzegovina.1988)

Ha fundat l'Association for Social Research and Communications (UDIK), que es dedica a localitzar crims de guerra, genocidis i altres violacions dels drets humans durant la guerra civil que hi ha haver al seu país quan era petit. Ha estat atacat i amenaçat en diverses ocasions pels exercicis de memòria històrica, crítica i denúncia dels crims que promou des de l'associació que va fundar.

A més, també va crear un llistat de més de tres mil persones que amb el seu dia a dia fan que Bòsnia i Hercegovina sigui un lloc pacífic i on les persones puguin viure-hi felices.

Wangari Muta Maathai (Nyeri, Kenya Colony, Kènia 1940 – 2011)

Després d'estudiar al seu país, va aconseguir una beca per anar a la Universitat als Estats Units. Quan va tornar, va veure que el seu poble i el seu país eren pràcticament un desert. Allà on hi havia boscos ara hi havia sorra, edificis o runa. Decidida a recuperar el mal fet a la seva terra va fundar el Moviment del cinturó verd, que es dedicava a plantar arbres, a conservar els que encara quedaven drets i a defensar els drets de les dones. Aquesta defensa dels boscos la va dur a la presó ja que les grans empreses necessitaven talar arbres per fer-hi hotels pels turistes i oficines. Però mentre ella estava a la presó, milers de dones de dins i fora del país van continuar plantant arbres...Milions d'arbres. Així va ser com el seu país va recuperar els boscos i com altres països africans van aprendre del seu exemple.

Maria da Penha (Brasil Fortaleza, Ceará, 1945)

El 1983 Maria da Penha, brasilera, biofarmacèutica, va ser víctima de doble intent d'homicidi pel seu llavors marit i pare de les seves 3 filles. L'agressor li va disparar per l'esquena mentre dormia, causant-li paraplegia irreversible. I més endavant, va intentar electrocutar-la. Dinou anys després el seu agressor va ser condemnat a 8 anys de presó, però amb recursos en dos anys estava lliure.

Maria ho va fer arribar a la Comissió Interamericana dels drets Humans de l'Organització d'Estats Americans i va ser considerat, per primera vegada a la història, com un cas de violència domèstica.

El Comitè CEDAW el 2003, va recomanar a l'Estat adoptar "sense demora una legislació sobre violència domèstica". El 7 d'agost de 2006, com a resultat d'una acció conjunta de la societat civil i de l'Estat, s'aprova la Llei 11.340 (Llei Maria da Penha), que crea mecanismes per refrenar la violència domèstica i familiar contra la dona.

Pedro Luís Alonso (Madrid 1966)

Metge epidemiòleg i investigador expert en les malalties que afecten les poblacions més pobres del planeta. El seu treball s'ha centrat sobretot en l'estudi de la malària. (una de les malalties que mata més gent al món, sobretot nens i nenes, i que és causada per la picada d'un mosquit).

Va començar a estudiar-la a Gàmbia, on va avaluar l'eficàcia de l'ús de teles mosquiteres impregnades amb insecticida com a eina de prevenció contra la malària. En un moment en què la utilitat d'aquestes teles era controvertida, la publicació dels seus resultats va ser determinant perquè s'obrissin noves investigacions al respecte i l'OMS recomanés l'ús generalitzat d'aquesta mesura preventiva. Actualment es calcula que la distribució massiva d'aquestes teles ha aconseguit evitar el 69% dels 663 milions de casos de malària a l'Àfrica Sudsahariana entre els anys 2001 i 2015.

Actualment treballa perquè a l'Hospital Clínic de Barcelona hi hagi una unitat d'investigació pionera al món dedicada a trobar solucions a "malalties dels pobres".

Jane Godall (Londres 1934)

De jove va anar a Gombe, Tanzània amb l'arriscada missió d'investigar per primera vegada als ximpanzés salvatges de la zona. Els resultats de les seves exhaustives recerques de camp van revolucionar a la comunitat científica i van fascinar al món sencer a través dels documentals. La seva perseverança, intuïció, empatia i capacitat d'observació van permetre donar llum al fins llavors desconegut món dels ximpanzés, revelant la seva conducta instrumental, estructura social, caça, guerra entre grups, altruisme, dominància, canibalisme, criança i adopció, etc.

Aminul Islam (Bangladesh 1973-2012)

Membre de l'organització BCWS (Bangladesh Center for Worker Solidarity) una organització no governamental que dona suport als drets dels treballadors de les fàbriques tèxtils i de peix del seu país. Generalment els treballadors que estan vinculats a sindicats que vetllen per evitar l'abús i l'esclavatge a les fàbriques són amenaçats i assetjats pels seus caps. BCWS ofereix suport a totes aquestes persones. El seu assassinat està directament relacionat amb les indústries del tèxtil però no s'han localitzat els responsables.

Ullah Khan (Gwadar, Baluchistán,1947)

Ullah Khan treballava en un diari local, quan es va creuar amb un noi de 18 anys, esclau, amb els ulls plens de llàgrimes a un costat de la carretera. "Vaig voler ajudar-lo, li vaig dir que ell era lliure com qualsevol altra persona que neix en una altra part del món, però ell només volia morir-se". En aquest instant va decidir emprendre la seva lluita, va fundar el Front d'Alliberament del Treball Forçat, que el va dur a la presó i a patir diversos intents d'assassinat. Des de 1995 viu "forçosament" a l'exili a Suècia sense possibilitats de poder tornar a la seva terra. Al país nòrdic va crear el moviment Marxa Global des d'on articula la lluita per eradicar l'explotació infantil amb polítiques d'educació. Khan ha aconseguit que cinc empreses de Pakistan tanquin les seves instal·lacions i l'alliberament de centenars de nens i nenes.

Iqbal Masih (Pakistan 1982-1995)

Era un nen pakistanès esclavitzat en una fàbrica de catifes des dels cinc anys. La seva família el va vendre a un empresari per poc menys de 12euros. Es va escapolir i va lluitar contra l'esclavitud aconseguint dur a la presó empresaris que maltractaven i esclavitzaven infants al seu país, també amb ajuda de l'ong amb la que es va enrolar, van tancar alguna fàbrica alliberant-ne els infants esclaus i va recórrer el món denunciant les empreses i empresaris que compraven nens i nenes a la Índia i el Pakistan. Va ser assassinat l'any 1995 convertint-se en un símbol de la lluita contra l'explotació infantil. Els autors de l'assassinat encara no han estat castigats.

Mukhtar Mai (Meerwala, Pakistan, 1972)

Una dona jove del Pakistan que va ser violada per cinc homes per ordre del jutge tribal del seu poble. La sentència l'acusava de ser responsable de la suposada relació amorosa entre el seu germà petit (11 anys) i una dona d'una altra tribu (22 anys). La valentia de la denúncia i l'horror dels fets van donar la volta al món, convertint-la en el símbol de la subordinació i esclavitud de la dona al Pakistan. El seu testimoni va aconseguir que altres violacions i dones tinguessin veu i protagonisme en els mitjans del món, i rebessin el suport de nombroses entitats i personalitats que s'han implicat en la situació al país.

Mabel Lozano (Villaluenga, Toledo, 1967)

Model, actriu de cinema i televisió. Va començar la seva carrera com a documentalista pels drets humans, escrivint i dirigint el seu primer llargmetratge documental *Veus contra la tracta de dones*, on denunciava la compra-venda de dones i nenes, amb finalitats d'explotació sexual i que ha servit en la formació de cossos de seguretat i fiscalia. Des de llavors ha elaborat altres documentals que denuncien l'explotació i tràfic de la dona, però també que posen en valor les seves proeses com el documental "La Teoria del espiralismo" 2009, protagonitzat per cinc esportistes paralímpiques.

Tawakkul Karmān (Iemen, 1979)

Activista iemenita pels drets humans i de les dones, fundadora el 2005 del grup Dones Periodistes Sense Cadenes, un grup que denunciava la falta de llibertat d'expressió i de premsa que hi ha al seu país. Posteriorment ha participat en altres manifestacions pels drets humans i civils al Iemen, fet que l'ha dut a la garjola en alguna ocasió. Actualment viu a l'exili i en un domicili secret ja que ha estat amenaçada de mort. Des de l'exili segueix treballant i proclamant a favor dels drets de les dones i recordant que aquests són constantment trepitjats no només en el món àrab, sinó arreu.

Giuseppina Nicolini (Lampedusa, 1961)

Alcaldessa de Lampedusa, Itàlia. Exemple de denúncia i lluita a favor dels refugiats en una de les illes més afectades pel drama humanitari al Mediterrani. Va ser la primera veu en alçar-se a Europa i al món per destapar el drama de les persones migrants que moren al mar Mediterrani. Al 2013 va enviar una carta oberta a les autoritats europees en la qual recorria a un cas real per tractar de despertar les consciències dels buròcrates de Brussel·les: «No aconsegueixo a comprendre com una tragèdia així pot ser considerada normal, com es pot apartar del quotidià la idea que, per exemple, onze persones, entre elles vuit joves i dues criatures d'11 i 13 anys puguin morir totes juntes durant un viatge que hauria d'haver estat per a totes elles l'inici d'una nova vida». De l'embarcació el fatal exemple de la qual va esgrimir la regidora, «n'hem salvat a 76, però eren 115 i el nombre de morts és sempre molt superior al nombre de cossos que retorna el mar». La carta acabava amb la demoledora pregunta de «Com de gran ha de ser el cementiri a la meva illa?».

Joddie Williams (Putney, Vermont, EEUU, 1950).

Mestra i activista social ha estat sempre vinculada a la denúncia de les injustícies i al treball social, involucrada en projectes a Nicaragua, Honduras i

El Salvador. Va ser portaveu de la Campanya Internacional per a la Prohibició de les Mines Antipersones (ICBL). El 1997 l'Organització va aconseguir el seu primer objectiu: la signatura del Tractat d'Ottawa que prohibia l'ús de les mines terrestres (signat per 154 països). Per aquest motiu va rebre el Premi Nobel de la Pau i actualment amb les altres dones vives que han rebut aquest premi, treballa pel reconeixement dels drets de les dones arreu del món.

Fadumo Dayib (Thika, Kènia, 1972)

Nascuda a Kènia de pares somalis, amb 18 anys Fadumo va arribar a Europa fugint de la guerra a Somàlia. Actualment, és una experta en salut pública i una premiada activista. Espera tornar a casa amb l'objectiu d'acabar amb les morts i la corrupció, i ajudar a portar a Somàlia a la prosperitat i l'estabilitat.

Dayib, va ser l'única dona entre els 18 candidats a la presidència del país en les eleccions de 2016, va rebre amenaces de mort per les seves aspiracions, però ella les va considerar "un compliment".

El seu programa polític incloïa enfrontar-se al sistema de clans i a tradicions com la mutilació genital femenina.

Sonita Alizadeh (Herat, Afganistan, 1996)

Rapera afganesa. Quan tenia 10 anys, la seva família va voler vendre-la per casar-la però finalment van haver de fugir a l'Iran a causa de l'entrada del govern talibà i la venda es va anul·lar.

És a l'Iran on va conèixer la música d'estil rap i va començar a escriure cançons (a Iran les noies tenen prohibit cantar en públic). Va enviar-ne una a un concurs d'Estats Units i va guanyar un premi de 1.000 dòlars que va enviar a la seva mare, que havia tornat a l'Afganistan. Poc després, la mare de Sonita va demanar-li que tornés a l'Afganistan perquè hi havia un home disposat a comprar-la. Tenia 16 anys.

El 2014, va decidir publicar el videoclip d'un dels seus temes, "Núvies en venda", per denunciar la venda de nenes afganeses per casar-les i es va convertir en la veu de totes les nenes del món que pateixen aquesta violació.

Didier Yves Drogba (Abidjan, Costa d'Ivori, 1978)

Futbolista nascut a Costa d'Ivori, però que ha crescut i viscut a França. Actualment juga de davanter en el Phoenix Rising de la Tercera Divisió dels Estats Units.

L'any 2006, aprofitant que la seva selecció va quedar classificada pel Mundial de Futbol, va fer una súplica desesperada als grups rebels del seu país per a què deposessin les armes i s'aturessin els més de cinc anys de cruel guerra civil.

La seva súplica va ser efectiva i els grups rebels van cessar el foc. Més endavant, Drogba va aconseguir que el partit de classificació per la Copa Africana de Nacions 2008 contra Madagascar es jugues a Bouaké, la ciutat on hi havia alguns dels moviments rebels més perillosos, normalitzant així la vida de les persones que havien patit la guerra.

Jordi Sargatal Vicens (Figueres, Alt Empordà, 1957)

Quan es creia que fent grans edificis a primera línia de mar era la millor manera de donar vida a les nostres costes, un grup d'activistes i naturalistes

van iniciar una campanya per aturar una de les més importants urbanitzacions de les nostres costes als Aiguamolls de l'Empordà.

En Jordi va ser un dels líders de la campanya en defensa dels aiguamolls de l'any 1976. Més endavant, amb la lluita guanyada i uns aiguamolls protegits pel govern en forma de Parc Natural, va ser-ne el director. Va dirigir també la Fundació Territori i Paisatge i ha estat membre actiu en altres campanyes de defensa, divulgació i promoció de la natura de casa nostra.

Amb Ramon Mascort Amigó i Josep del Hoyo funden el 2007 l'editorial Lynx Edicions, que coordina les edicions del Handbook of the Birds of the World, un manual que recopila els quasi 10.000 ocells que existeixen al món

Maria Toorpakai Wazir (Pakistan, 1990)

Per tal de poder anar a l'escola i practicar esport, i amb l'ajuda del seu pare, va viure els 16 primers anys de la seva vida com un noi, es vestia com un noi i es va canviar el nom de Maria per Gengis Khan. Així, ningú mai va sospitar i va poder fer la vida que feien els seus germans, això sí, amagant la seva identitat. Però quan va tenir 16 anys i havia guanyat ja molts campionats, va obtenir una beca per a formar-se i se li va reclamar la partida de naixement, havent de descobrir-se com a noia.

Josep Frigola (Ventalló, Alt Empordà, 1941)

Josep Frigola va entrar de jove al seminari de Girona. Hi va cursar humanitats, filosofia i tres anys de teologia. Al setembre de 1962 se'n va a França amb els Missioners d'Àfrica per acabar els estudis. Arriba a Ouagadougou (Alt Volta, actual Burkina Fasso) el 21 d'octubre d'aquell mateix any. Aprèn la llengua mossi i exerceix tasques pastorals a la diòcesi de Kupela fins a l'estiu de 1984. Destinat tot seguit al Níger, fa un any d'estudis lingüístics de haussa a París. A l'agost de 1985 arriba al nou país africà. Hi serveix en dues missions a l'interior del país: Dogondoutchi i Birnin Konni. Al setembre de 1975 és nomenat conseller pedagògic del programa d'educació de base que desenvolupa l'Església en aquell país de forma coordinada amb el govern. En tot moment, la seva tasca pastoral ha anat acompanyada de treball docent o assistencial.

Nadia Ghulam (Kabul, Afganistan, 1985)

Nàdia era una nena afganesa quan amb vuit anys va ser víctima d'una bomba que li va provocar greus cremades a tot el cos i la va desfigurar, i que amb 11, en l'època dels talibans, va decidir disfressar-se d'home per poder treballar i alimentar la seva família. La seva història la vam sentir per primera vegada fa quatre anys, quan després d'una dècada mantenint la seva falsa identitat masculina, va arribar a Barcelona de mans de l'associació ASDHA per sotmetre a una sèrie d'operacions per reconstruir-li la cara. Un rostre que llavors va mantenir ocult, per por que, difosa la seva foto pels mitjans, pogués identificar per aquells que al seu país la coneixien com a home.

Madina Magomadova (Herat, Afganistán, 1951)

És defensora dels drets humans txetxena, directora de la ONG Mares de Txetxènia, que des de principis de la primera guerra txetxena es dedica a buscar gent desapareguda durant el conflicte. Tot i els nombrosos atacs i

amenaces Madina Magomadova és gairebé l'última persona a Txetxènia capaç de donar la seva opinió, diferent a la versió oficial del govern local.

Sakena Yacoobi (Afganistán)

és la directora executiva del Afghan Institute of Learning (AIL), una ONG afganesa dirigida per dones que ella mateixa va fundar en 1995. És coneguda pel seu treball en defensa dels drets dels nens, de les dones, i de l'educació. Aquesta ONG va ser la primera organització a oferir formació en drets humans i lideratge a les dones afganeses. AIL va mantenir 80 escoles amagades per 3000 nenes a Afganistan després que els Taliban tanquessin les escoles per a nenes en la dècada de 1990.

Kizito Mihigo (Kibeho, Rwanda 1981)

Cantant de gospel, compositor, organista de música sacra i presentador de tv. Supervivent del genocidi de Rwanda i activista per la pau, va ser empresonat per compondre una cançó que criticava l'actuació de l'actual president del govern per al treball de la reconciliació del seu país.

Orquestra de reciclats de Cateura (Asunción 2006)

L'Orquestra d'Instruments Reciclats de Cateura dirigida per Favio Chávez està conformada per nens, nenes, adolescents i joves d'escassos recursos que viuen en la comunitat del Banyat Sud situada al voltant de l'abocador Cateura d'Asunción, Paraguai. La característica distintiva del grup és la interpretació d'obres musicals amb instruments reciclats elaborats a partir d'escombraries rescatades de l'abocador.us instruments de l'Orquestra imiten violins, violes, xel·los, contrabaixos, guitarres, flautes, saxofons, trompetes i instruments de percussió. Entre el seu repertori executen música clàssica, música folklòrica, música paraguaiana, música llatinoamericana, música dels Beatles, de Frank Sinatra, música de pel·lícules, metall simfònic entre uns altres. "El món ens envia escombraries i nosaltres l'hi tornem música" diu el creador de la iniciativa.

Manal al-Sharif (La Meca, Aràbia Saudita, 1979)

És informàtica i activista pels drets humans de les dones a l'Aràbia Saudita que va ajudar a iniciar una forta campanya l'any 2011 per demanar que les dones poguessin conduir al seu país. Una de les accions més conegudes i polèmiques va ser penjar un vídeo a YouTube i a Facebook on se la veia conduint. Un cop fora de la presó ha dedicat tots els seus esforços i publicitat a denunciar totes les violacions als drets més fonamentals que pateixen les dones al seu país.

Aquesta campanya pel dret a conduir ha estat valorada per la comunitat internacional com una de les més importants a favor dels drets de les dones a l'Aràbia Saudita.

Marley Diaz (Filadèlfia, EUA, 2005)

Nascuda el gener de 2005, aquesta jove activista feminista afroamericana, fa dos anys va llançar una campanya anomenada #1000BlackGirlBooks (#1000 llibres de nenes negres). Marley és una apassionada de la lectura, però estava

tipa i decebuda amb les lectures que li donaven a l'escola perquè sempre els protagonistes eren nens blancs.

El novembre de 2015, Marley va decidir iniciar una campanya per canviar els llibres de lectura escolars dels joves. Així que #1000BlackGirlBooks es va crear per rebre en donació mil llibres en què la protagonista fos una nena negra.

Llibreria humana (Copenhagen, Dinamarca, 2000)

És una experiència que va iniciar l'ONG Stop the Violence a la ciutat danesa de Copenhagen l'any 2000, dins del Festival de Roskilde (un dels més grans festivals d'estiu a Europa). El seu objectiu va ser, des d'un primer moment, disminuir la discriminació entre els joves celebrant la diferència i promovent el diàleg, la tolerància, la comprensió cap a persones provinents de diferents estils de vida o cultures i l'aprenentatge. En aquest moment hi havia a Dinamarca una enorme confluència de persones de diferents cultures, religions i races i es va estendre en la societat danesa una espècie de sentiment d'invasió. Precisament per contrarestar aquesta creença se li va donar forma a la biblioteca humana, una plataforma per fomentar el diàleg entre persones que en condicions normals no parlarien mai, aconseguint posar en dubte prejudicis i estereotips, i ajudant a afermar la cohesió social.

Carmen Magallón Portoles (Alcanyís, Teruel, 1951)

És una catedràtica espanyola de Física i Química especialitzada en la història de les dones en la ciència, l'anàlisi epistemològica i les relacions entre gènere, ciència i cultura de pau. Des de l'any 2003 és Directora de la Fundació Seminari de Recerca per a la Pau i des de 2011 Presidenta de WILPF Espanya (Lliga internacional de Dones per la Pau i la Llibertat).

Dones de negre (1988)

Al desembre de 1987 havia començat la Intifada. La primera manifestació de Dones de Negre a Israel va ser el 9 de gener de 1988. Van decidir reunir-se cada setmana el divendres de 13.00 a 14.00 hores en el mateix punt de la plaça amb pancartes reclamant "Fi de l'Ocupació", interpel·lant a la societat israeliana. El grup inicial de vuit dones va passar a un centenar el 8 de març, tres mesos després. Vestides de negre per cridar l'atenció, van petir agressions i insults mentre es manifestaven. Però van restar callades i continuaven manifestant-se setmanalment. El moviment es va conèixer i avui, són un moviment internacional amb grups en molts països que treballa pels drets de les dones i la pau.

Hassiba Boulmerka (Constantina, Algèria 1968)

És una atleta algeriana especialista en carreres de mitja distància que va ser campiona olímpica de 1500 metres en els Jocs de Barcelona 1992 tres vegades campiona mundial. Boulmerka va cridar l'atenció dels mitjans de comunicació internacionals no solament pels seus èxits esportius, sinó per les amenaces que va rebre de grups fonamentalistes islàmics del seu país pel fet de córrer en pantalons curts i negar-se a usar el vel en els actes públics, la qual cosa segons ells va en contra de la seva religió. Això la va obligar a traslladar la seva residència a França. Actualment retirada, es dedica a crear escoles d'atletisme per nenes al seu país i denunciar el masclisme que hi impera.

Shirin Ebadi (Iran, 1947)

Advocada iraniana i activista pels drets humans, va fundar l'Associació per al Suport als Drets dels Nens i Nenes i el Centre per a la Protecció dels Drets Humans, i juntament amb un grup d'advocats, ofereix serveis legals gratuïts als demandats per motius polítics i aquells que són enviats a presó per raons ideològiques.

Va ser presidenta de la Cort de Teheran, a més d'esdevenir una de les primeres dones jutges de l'Iran. En 2003 va rebre el Premi Nobel de la Pau pel seu treball en la promoció de la democràcia i els drets humans, convertint-se en la primera ciutadana iraniana i dona musulmana a rebre aquest premi.

Com a dona iraniana i musulmana, és una referència per a les dones del món islàmic en la seva lluita per la igualtat de drets. Shirin es defineix com a feminista i islamista

Caddy Adzuba (Congo, 1981)

Periodista congolenya, va patir les guerres al seu país, on va veure les morts i el patiment de tots, especialment de les dones.

Va estudiar Dret i a través del periodisme ha denunciat les tortures i violacions de les que són víctimes les dones i les nenes congolenyes i promou la seva reinserció en una societat en la qual són, per aquest fet, repudiades.

Amb altres periodistes congolenyes va crear el grup "Dones de Mitjans de Comunicació de l'Est del Congo", que denuncia la impunitat de la violència contra les dones al seu país. És membre fundadora de la xarxa "Un Altaveu contra el silenci", projecte de la Fundació Euroàrab.

La seva lluita pacífica denunciant la discriminació i la violència contra les dones en el seu país, la República Democràtica del Congo, en guerra des dels anys noranta i on 1.100 han son violades al dia, l'ha fet mereixedora de nombroses distincions, la més destacada, Premi Príncepe de Asturias de la Concordia que li van donar l'any 2015.

Comunitat Sant Egidi (Roma, 1968)

Sant Egidi és una comunitat cristiana que va nàixer a Roma el 1968, coneguda per la seva tasca amb els més pobres i en situacions de gran pobresa a tot el món, i que ha portat accions de pau en diferents contextos del món entre finals del segle XX i inicis del XXI

La Comunitat de Sant Egidi ha treballat en escenaris internacionals (Guatemala, Moçambic, Algèria, Burundi, Kosovo, Liberia, Albània), en els processos de pau posteriors a la guerra, demostrant que fins i tot en situacions desesperades i complicades, la pau s'aconsegueix a través del diàleg, la trobada, la mediació i l'acord.

Patrulla Aèrea civil colombiana

La Patrulla Aèrea és una entitat privada, sense ànim de lucre, la finalitat de la qual és l'atenció mèdica i quirúrgica gratuïta a poblacions rurals disperses, en condicions de pobresa, pobresa extrema o víctimes de catàstrofes en el territori de la República de Colòmbia. Atén a 12.000 persones al any que es troben en condicions de pobresa i exclusió, i que viuen en zones de difícil accés, pel que el sistema de salut

pública no arriba, o no ho fa amb la suficient eficàcia. Cada any realitza 20.000 atencions especialitzades, 1.200 cirurgies, i lliura més de 10.000 tractaments mèdics i 3.500 lents. Compte amb gairebé un centenar d'associats (pilots privats i voluntaris), així com amb el programa de voluntariat en salut més gran del país, amb més de 500 professionals de la salut que viatgen per tota Colòmbia. La Patrulla treballa especialment en zones rurals del país que només tenen accés per via aèria, marítima o fluvial.

Nassera Dutour. Col·lectiu Familiars de Desapareguts a Algèria

El Col·lectiu de Famílies de Desapareguts a Algèria (CFDA) va néixer a París el maig de 1998, sota l'impuls d'un grup de mares de desapareguts, entre les quals es troba Nassera Dutour, avui portaveu de l'associació. Per defensar el dret a la veritat i la justícia de les famílies dels desapareguts, el CFDA s'ha compromès a sensibilitzar l'opinió pública nacional i internacional sobre l'abast de les violacions dels drets humans a Algèria.

Actualment, el CFDA duu a terme accions a nivell nacional i internacional pel dret a la veritat i la justícia de les famílies dels desapareguts, la lluita contra la impunitat, la constitució d'un sistema per a l'establiment de la Veritat cas per cas per a totes les víctimes dels anys 90. En general, a través de les seves accions, el CFDA treballa per a un estat de dret eficaç, respectuós amb les llibertats fonamentals dels ciutadans i les víctimes a Algèria.

Meir Margalit (Jerusalem, 1952)

Aquest historiador, polític i activista israelià pels drets humans, que lluita pels drets dels palestins, és coordinador del "Comité israelià contra la Demolició de cases palestines" (participant personalment en diverses mobilitzacions per impedir la demolició de cases palestines), Director del Centre per a la Promoció d'Iniciatives de Pau d'Israel i exconsellera de Jerusalem pel partit opositor Meretz. Treballa des de fa anys més de 40 anys per una sortida pacífica i consensuada al conflicte entre palestins i israelians.

Actualment, Meir Margalit és col·laborador del projecte internacional 'Ciutats en conflicte' que coordina la Universitat de Cambridge i forma part dels consells editorials de les revistes 'Palestine-Israel Journal' i de l'espanyola 'Sin Permiso'.

Muhammad Yunus (India, 1940)

Economista indi, creador del microcrèdit i fundador del Banc dels Pobres. Sempre ha pensat que eradicar la pobresa és una qüestió que "ens afecta a tots". Per aquesta raó, va idear un sistema per prestar petits crèdits flexibles amb baixes taxes d'interès i sense aval -els microcrèdits- a les persones que no poden accedir a un préstec tradicional: les més pobres.

L'octubre de 1997 el fundador del Banc dels pobres va rebre a París (França) el premi Internacional UNESCO-Simón Bolívar 1996, per la seva contribució a la llibertat, la independència i la dignitat del poble de Bangla Desh. Va ser proposat per al premi Nobel d'economia pel president Bill Clinton. El 19 de juny de 1998 se li va concedir el Premi Príncep d'Astúries de la Concòrdia.

A l'octubre de 2006, Yunus i la institució per ell creada, el Banc Grameen, eren guardonats amb el premi Nobel de la Pau "per la seva lluita per una economia justa per a les classes pobres".

Tortell Poltrona (Villaluenga, Toledo, 1967)

Al darrera del nas de pallasso de Tortell Poltrana, descobrim en Jaume Mateu, que ha aconseguit el reconeixement internacional unànim i el favor del públic al llarg de més de quatre generacions.

Però el més important i el que més l'enorgulleix, és haver creat Pallassos Sense Fronteres. Aquesta associació l'hi ha permès viatjar i portar alegria a molts nens amb situacions difícils. La primera actuació es va realitzar el 1993, a Croàcia, i des de llavors són més de 4 milions els nens i nenes refugiats, víctimes de desastres naturals i de situacions injustes els qui, juntament amb les seves famílies, han rigut amb els artistes voluntaris de Pallassos Sense Fronteres.

Alaa Murabit (Líbia, 1989)

Alaa Murabit es una activista líbia pels drets de les dones i defensa una lectura de l'Alcorà que situï a la dona en el seu lloc d'igualtat amb els homes. És metge i també col·labora amb la ONU i va ser recentment nomenada Director Executiu de Phase Minus 1, que ofereix lideratge de pensament en resolució de conflictes, seguretat inclusiva, construcció de pau, desenvolupament sostenible i cooperació de seguretat. El seu lideratge en la política mundial i en l'elevació del paper de les dones, en particular les joves, va ser reconegut per la Universitat de Harvard i va ser seleccionada per la revista Newsweek el 2013 com una de les dones menors de 25 anys a qui cal escoltar. El 2011 va formar l'associació The Voice of Libyan Woman. Com devota musulmana, se li va ocórrer que la religió podia ser la millor arma per convèncer la societat que les dones havien de participar en la societat, i així va néixer la Campanya Noor i el país es va omplir de cartells publicitaris i anuncis a la televisió i ràdio en què apareixien versicles de l'Alcorà en què es defensava la igualtat.

Mordejai Vanunu (Jerusalem, 1954)

"Vanunu s'ha tornat un símbol per als activistes antinuclears de tot el món". L'israelià Mordejai Vanunu va revelar al món a través de 'The Sunday Times' l'arsenal atòmic del seu país ara fa 20 anys, pel que va ser empresonat per Israel i sotmès a tortura i incomunicació. En sortir després de 18 anys de la presó, va muntar la seva pàgina web (www.serve.com/vanunu/), en què proclama la seva voluntat de "treballar per la pau mundial i l'abolició de les armes nuclears, per un Pròxim Orient lliure d'armes atòmiques ". "Vaig fer el que vaig fer per una convicció interna profunda, i ho faria de nou. Volia impedir que els israelians usessin bombes atòmiques, evitar una guerra nuclear al Pròxim Orient. Volia ajudar a la pau a la regió i estendre les meves postures sobre la necessitat d'abolir les armes nuclears de destrucció massiva.

Malala Yousafzai (Afganistan, 1997)

Filla de professors, nascuda a Afganistan, ja amb 12 anys Malala era una fèrria defensora del seu dret a rebre una educació i, amb el suport del seu pare, va començar a escriure un bloc a la pàgina de la BBC sobre la seva situació i la de moltes noies que anaven a classe de forma clandestina.

Per aquesta raó va ser atacada el 2012 per un grup de talibans, que volien callar-la.

En l'actualitat ha estat reconeguda per la revista «Time» com una de les 100 personalitats més influents del món. El 2012 l'ONU va dedicar un dia amb el seu nom al dret universal a l'educació.

Orlando Pineda (Nicaragua, 1945)

Mestre, anomenat "guerriller de l'alfabetització", Orlando Pineda dirigeix l'Associació d'Educació Popular Carlos Fonseca Amador (AEPCEFA), organisme de referència a Nicaragua al llarg de les dècades en que es va realitzar la "Creuada Nacional d'Alfabetització" en aquest país.

En aquesta creuada es ressaltava la sensibilització sobre el valor, la necessitat, la justícia i la urgència de l'eradicació dels analfabetismes i va permetre reduir l'índex d'analfabetisme, superior al 50%, fins a un escàs 13%. Aquesta tasca va obtenir el reconeixement de la Unesco el 1981 i de l'Organització de les Nacions Unides per a l'Educació, la Ciència i la Cultura (UNESCO) amb la concessió de la distinció Memòries de la Humanitat el 2007.

Omid Kokabee (Gonbad-e Qabus, Iran 1982)

Jove físic iranià que va estar empresonat per negar-se a treballar en un programa nuclear al seu país. La pena de deu anys de presó responia als càrrecs de conspirar contra la seguretat nacional i comunicar-se amb un govern hostil, els Estats Units. Tot i que ell ho ha negat sempre, al mateix temps que va denunciar pressió per part del govern d'Iran per participar en experiments i projectes de fusió nuclear als quals va renunciar participar perquè participar-hi suposava un perill i dany irreparables per la humanitat. Ha rebut nombrosos premis per la seva valentia i pel seu treball realitzat des de la presó a favor dels drets humans al món i l'educació dels seus companys presos.

Arcadi Oliveras i Boadella (Barcelona, 1945)

L'Institut Català Internacional per la Pau (ICIP) li va concedir el premi "Constructors de Pau" d'aquest any al professor d'Economia i activista social Arcadi Oliveras "per la seva incansable activisme i compromís amb la promoció de la pau, els drets humans, la justícia social i el desarmament".

Vinculat des de jove al moviment escolta, al moviment cristià Pax Christi i l'institut Victor Seix de Polemologia, Oliveras va rebre les primeres influències del pensament pacifista per part de Frederic Roda i Joan Botam.

El 1982, es va unir a Justícia i Pau, entitat que va acabar presidint i des de la que va impulsar la primera campanya del 0,7% d'ajuda al desenvolupament dels països del Tercer Món. Ha estat un ferm defensor de la regularització d'immigrants i protagonista del moviment antiglobalitzador i de les protestes del 15M a Catalunya.

Coy Mathis (Fountain, Colorado, EUA, 2007)

Era l'any 2013 i Coy va haver d'abandonar l'escola on anava, a Colorado Springs, perquè la direcció del centre li va notificar que no podia seguir utilitzant el lavabo de les nenes i que havia d'utilitzar el dels nens o un d'individual.

Els pares de la Coy van presentar una denúncia a la Divisió dels Drets Civils de Colorado al·legant que el centre violava els drets de la seva filla i l'estatut antidiscriminació de l'estat que s'aplica als transsexuals. Finalment, les autoritats els van donar la raó i la Coy va poder tornar a l'escola amb normalitat.

La Coy ha servit per donar nom i veu a totes les nenes i nens transsexuals d'Amèrica.

Manel Pousa o Pare Manel (Granada, Espanya, 1945)

El seu nom és Manel Pousa però tothom el coneix com el Pare Manel. El capellà més atípic de Catalunya és un gran impulsor de les causes solidàries.

Té la seva parròquia a Trinitat Vella i als barris de Verdum i Roquetes (districte de Nou Barris) de Barcelona.

El 2004 creà la Fundació Pare Manel per treballar amb persones que es troben en situació de vulnerabilitat.

Sempre ha treballat amb persones vulnerables, sense recursos i víctimes de la violència estructural dels barris on té la parròquia. En una entrevista va dir: "Si els meus pares no m'haguessin estimat com van fer-ho, jo no seria d'aquesta manera (...) Però d'altres no han tingut la mateixa sort. Per això jo no faig judicis de valor".

El fet d'estar sempre al costat dels més vulnerables li ha portat més d'un problema, però finalment ho ha solucionat com sap ell, amb la paraula i els gestos.